

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.471 van 21 oktober 2003
in de zaak A. 134.888/X-11.351.**

In zake : 1. Robert CASTERMANS,
 2. Katrien FLORIZOONE,
 3. Gustaaf HAVERALS,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaten A. LUST en J. GOETHALS,
 kantoor houdende te 8200 BRUGGE,
 Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

1. de gemeente KOKSIJDE,
2. het Vlaamse Gewest,
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaat B. BRONDERS,
 kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
 E. Beernaertstraat 106.

tussenkommende partij :

Marc EECKELAERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VERNAILLEN,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Robert CASTERMANS, Katrien FLORIZOONE en Gustaaf HAVERALS op 1 april 2003 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 november 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente KOKSIJDE, waarbij aan Marc EECKELAERS de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een dubbelwoonst op een perceel gelegen te Koksijde, Potvisstraat, kadastraal bekend Sectie F, nr. 1046;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GOETHALS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat F. GEORGE, verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat V. VAN DE KEERE die, loco Advocaat B. BRONDERS, verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat Y. LOIX die, loco Advocaat S. VERNAILLEN, verschijnt voor de tussenkomenende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Marc EECKELAERS met een verzoekschrift van 25 april 2003 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de tweede verwerende partij en de tussenkomenende partij de tijdigheid van het beroep betwisten; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de

middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partijen in de vordering tot schorsing doen gelden dat "de bebouwing van het thans braakliggend perceel nr. 1046 met een volumineuze appartementsvilla (...) voor ieder van de verzoekende partijen een zeer belangrijke wijziging in hun leefklimaat (zal) veroorzaken"; dat wat de eerste verzoekende partij betreft, deze doet gelden dat haar tuin zuidwaarts is gelegen, dat "het verrijzen van het volumineus project op het onmiddellijk aanpalend perceel" niet alleen haar privacy door overmatige inblikmogelijkheid buitensporig zal aantasten, maar ook verantwoordelijk zal zijn voor aanzienlijke zonafname en beschaduwing; dat wat de tweede verzoekende partij betreft, zij doet gelden dat ze vanuit haar woning thans zicht heeft op de ongeveer 200 m verder gelegen zee, dat ze "uiteraard (..) ook een weids uitzicht met de nog relatief beperkte, verspreide bebouwing (geniet) tussen haar woning en de zeelijn"; dat wat de derde verzoekende partij betreft, deze uiteenzet dat haar eigendom is gelegen naast die van de tweede verzoekende partij en frontaal voor het te bebouwen perceel, zodat "diezelfde nadelen nog des te intenser aanwezig zijn"; dat zij voorts stellen dat in de regel de Raad van State beslist dat de aantasting van het uitzicht op een open landschap een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel is, dat dit des te meer het geval is voor het zicht op zee en de horizon, dat "vooral voor de kustbewoners (...) de zee (behoort) tot hun zijn en a.h.w. tot hun cultureel erfgoed", dat het zicht op zee, de horizon en de in de zee zakkende zon voordelen van onschatbare waarde zijn; dat zij tot slot stellen dat de omstandigheid dat nadelen als beperking van privacy en visueel uitzicht zeer verscheiden kunnen worden beleefd, niet relevant is, dat voorts de aangevoerde nadelen eveneens moeilijk te herstellen zijn;

Overwegende dat de verzoekende partijen zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet mogen beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar concrete en precieze gegevens dienen aan te brengen waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaan of dreigen te ondergaan, hetgeen inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moeten verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt;

Overwegende dat de verzoekende partijen zich er toe beperken in algemene bewoordingen te stellen dat, wat het nadeel betreft en de ernst ervan, in essentie, de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning voor ieder van hen "een zeer belangrijke wijziging in hun leefklimaat" zal veroorzaken, dat de eerste verzoekende partij vreest voor een aantasting van haar privacy "door overmatige inblikmogelijkheid", alsook voor een "aanzienlijke zonafname en beschaduwing", dat de tweede en derde verzoekende partijen zich in algemene bewoordingen beroepen op het verlies aan weids uitzicht, aan uitzicht op zee en op de ondergaande zon; dat ter zake de eerste verwerende partij en de tussenkomenende partij er terecht op wijzen dat geen van de verzoekende partijen ter plaatse wonen en dat hun verblijf aldaar beperkt is tot de vakantieperiodes; dat de verzoekende partijen dit niet tegenspreken doch integendeel in het verzoekschrift onder het kopje "ontvankelijkheid ratione materiae" uiteenzetten dat geen van hen ter plaatse wonen en dat zij hun eigendom gebruiken als "weekend- en vakantieverblijf"; dat de verzoekende partijen, die derhalve en in tegenstelling tot hetgeen ze betogen, blijkbaar geen ("kust"-)bewoners zijn, evenwel in gebreke blijven enige concrete en precieze verduidelijking te geven omtrent dit gebruik van hun eigendom als "vakantie- en weekendverblijf" en het ernstig nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning aan dat gebruik dreigt te veroorzaken; dat in deze concrete omstandigheden, bij gebreke aan concrete en precieze aanduidingen omtrent de aard en de omvang van het aangevoerde nadeel - dat zoals gesteld de verzoekende partijen zelf omschrijven als een "zeer belangrijke wijziging in hun leefklimaat", i.h.b. in de aantasting van de privacy, zonlicht, uitzicht op zee en ondergaande zon - in hun hoofde, als eigenaars van eigendommen die ze niet bewonen, de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het in algemene bewoordingen uiteengezette nadeel, mocht dit zijn aangetoond, zodanig is dat het als een ernstig nadeel in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden beschouwd; dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen onvoldoende concrete en precieze

gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Marc EECKELAERS in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 21 oktober 2003, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.